

Regimantas Tamošaitis. MANO CV (2002)

Kai tie vyrai iš manęs pareikalavo CV, kaip svarbiausią savo gyvenimo punktą įrašiau, kad miegu Turino drobulėje. Atseit tokia esanti mano patalynė. Taip ir parašiau – miega Turino drobulėje. Nors koks ten gali būti miegas – gryna agonija, dvasios drebulys. Turino drobulė užmuša bet kokį miegą, todėl jos ir nekenčiu.

Turino drobulė – bjauri metafora, netikras daiktas, – iš tiesų savo naktis leidžiu puikiuose Bauerio firmos pataluose, susisupęs į švelnią ėriukų vilną. Ji tokia šilta ir raminanti, jaučiuosi joje tarytum embrionas iščiose. Prabundu tarytum ką tik gimęs, be jokio kaltės jausmo ir be skausmo. Kaltės jausmas atsiranda vėliau, kai į galvą ateina klausimas – už ką man tokie patogumai? Ar esu jų vertas? Ar tik nebus mano egzistencija tuščia ir beprasmė? Gal žmogaus laimei vien ėriukų vilnos nepakanka? Todėl savo puikią materialiąją tikrovę pripildau simbolinio turinio, papuošiu liguistomis metaforomis, kurių taip gausiai teikia kenčiantis pasaulis. Juk ne kiekvienas miega Bauerio ėriukų vilnoje, aplinkui pilna visokiausio plauko kankinių, kurie kartais darosi agresyvūs. Tam žmogui ir duoti patalai bei metaforos – kad įsisupęs į visa tai apsisaugotų nuo pasaulio priešiško.

Taigi Bauerio ėriukų vilna – geras daiktas, tačiau svarbu ir jos simbolinis aspektas. O simboliškai man ji yra ne kas kita, kaip Turino drobulė. Taip nusprendžiau pats, nes daugelį simbolių ir metaforų tenka susigalvoti pačiam – ne visa, kas ateina iš knygų, tinka mano buvimui aprašyti. Ypač sunku metaforiškai aprašyti savo sapnus – jie savaime yra turiningi, sklidinai prasmės. Kartais kenčiu dėl neregėto prasmės pertekliaus, ir tik pabudęs suvokių, kad tas prasmės perteklius – grynas sapnas, nereikalaujantis jokio paaiškinimo. Sapnas yra tamsus ir uždaras, o gyvenimas – prasmingas ir atviras. Prasmingas reiškia simboliškas, taigi lyg ir abstraktus, tuščias. Kartais galvoju, kad gyvenime manęs lieka vis mažiau arba visai nebėra.

Gyvendamas tarytum sapne, daug mąstydamas apie visokius simbolius, nejučia pats tapau mąstančiu simboliu. Mano simboliškas gyvenimas reprezentuoja ne mane, o velniai žino ką. Kažką snūduriuojantį ir neprabundantį. Kartais atrodo, lyg būčiau padarytas iš popieriaus. Tik atsiremdamas į Turino drobulės simbolį, miglotai suvokių savo buvimo prasmę, kurios visai neturėjau, kol gyvenau fiziniame matmenyje. Be šito simbolio, neturėdamas į ką atsiremti, jaučiuosi esąs nereikšmingas ir kaltas. Tarytum koks embrionas, kuris visada yra kaltas, kad neturi savo gyvenimo istorijos. Be istorijos embrionas neturi prasmės, jis tarytum negyvena. Jei nesi įrašytas į CV, vadinasi, tavęs nėra visai.

Todėl susirūpinęs, kad mano CV būtų teisingas ir objektyvus, nusprendžiau įrašyti jame Turino drobulę kaip esminį mano popierinės egzistencijos faktą – simbolinį faktą, bet ne

mažiau svarbų už gimimo laiką ir vietą. Atsiradau pasaulyje tada ir tenai, o dabar esu susisupęs į tą ir aną – toks mano popierinis apibrėžimas. Fiziniai biografijos duomenys simbolių akivaizdoje darosi neryškūs ir keisti, lyg kažkieno susapnuoti. Kai gyveni tarp simbolių, visi tave supantys daiktai netenka tikrumo, ir tu nebežinai, koku vardu juos pavadinti. Todėl kartais būna liūdna, bet tau padeda simboliai.

Simboliai nesunaikinami, jie – amžini, kitaip seniai būčiau kai kurių atsikratęs. Pirmiausia tos nelemtos Turino drobulės – būčiau ją sudeginęs. Nemalonesnio dalyko nei tas lavonmaišis niekas nėra išgalvojęs. Tas kančios simbolis atsirado iš klaikios kolektyvinės nesąmonės, ir štai – kankina civilizuoto žmogaus sąmonę. Mintyse jau ne kartą deginau Turino drobulę, bet ji liko savo vietoje, t. y. mano galvoje. Lavonmaišio simbolis nesunaikinamas, kaip, beje, ir visi kiti simboliai.

Kyla įtarimas, kad jei tą drobulę būčiau naikinęs ne simboliškai, bet realiai, būtų nukentėjusi Bauerio nekaltų ėriukų vilna, o klastingas Turino simbolis bet koku atveju liktų nepasiekiamas ir nepažeidžiamas.

Bauerio ėriukų vilna, kaip minėjau, pati savaime nieko nereiškia, tai tiesiog fizinis daiktas, joje patogiu miegoti arba šiaip gulėti šaltais rudens vakarais. O Turino drobulės simbolis kartais paaiškina mano dvasinę būseną, kai ilgais rudens vakarais ima ryškėti maniakinės depresijos simptomai. Ji simbolizuoja mane kaip popierinę abstrakciją ar metaforą, nes toje pasaulio vietoje, kurią turėčiau užimti fiziškai, nieko nėra, – realiai yra tik Bauerio ėriukų vilna ir velniai žino kas joje įsitaisęs. Toje vilnoje tūno kažkas beprasmiška ir neaprašoma, neperskaitoma. Bauerio ėriukų vilnos turinys nepasiduoda jokioms metaforoms.

O štai Turino drobulėje išūliai tyso simbolinė figūra, įsikūnijusios kančios metafora. Ilgai negaliu į ją žiūrėti, ima pasibjaurėjimas pasauliu ir savimi. Darosi bloga, bet pabėgti neįmanoma – nuo simbolio nepabėgsi, jis visur tave suras. Nes jis gyvena tavyje ir minta tavo krauju. Jis yra tavo popierinis kūnas ir kraujas. Pasakysime dar aiškiau: simbolis – tai tu! Tai tavo mintis apie save, tai tavo metafora, kurią pats turi ir sugalvoti. Nes jei pats nesugalvosi, tave sugalvos kiti. Sugalvos tave, aprašys ir įkiš į lavonmaišį.

Turino drobulės turinys – vienas išūliausių tokio aprašymo atvejų; tas aprašymas yra agresyvus, nepakeičiamas, neatšaukiamas, prieš jį kartais bejėgis pats gyvenimas.

Gulėdamas Turino drobulėje, sapnuodamas atmerktomis akimis pamažu, bet nenumaldomai kylu į aukščiausių simbolių rangą. Tai ir pastebėjo šitie rimti vyrai, atnešę užpildyti CV formą, siūlydami simbolinių privilegijų nepabaigtame mano gyvenime.

Pasirodė, tarytum kažkur būčiau juos matęs ar kažkur skaitęs apie juos. Simboliški žmonės ateina pas mus iš knygų. Arba nusileidžia iš dangaus. Jie ateina į mūsų protą ir vėl iš jo išeina

– tada jaučiamės tarytum kažko netekę. Netenkame to, ko niekada ir neturėjome.

Anądien sapnuose regėjau žmogų, einantį vandens paviršiumi. Norėjau jam užduoti keletą smulkių simboliškų klausimų, kurie, aišku, nieko nebūtų pakeitę, bet tas ėjo ir nuėjo kito kranto link. Stebėjau jį tolstantį, maniau, kad pakils į dangų, bet jis ėmė ir nuskendo. Nuskendo prie pat kranto, tarytum norėdamas iš manęs pasityčioti.

Tas žmogus nuskendo, nes jį įtraukė vandens primirkusi drobulė. Pajutau aštrų skausmą širdies srityje ir prisiminiau, kad miegu Turino drobulėje. Taip jau yra – kai miegu Bauerio ėriukų vilnoje, man šilta ir jauku, o kai mąstau apie save simboliškai – kenčiu skausmą. Abi būsenas dažnai patiriu vienu metu, todėl atrodo, kad kraustausi iš proto. Bet tiems žmonėms reikia pasakyti tiesą, o tiesa turi būti vienareikšmė.

Todėl ir rašau į CV – Turino drobulė, nors visi gerai žino, kad tai falsifikatas, pikto ir klastingo pasaulio išmonė. Tačiau be to falsifikato ir mano istorija atrodytų netikra, tarytum nevertinga, beprasmiška, nes neturėtų popierinio pagrindo.

Juk negaliu tokiam rimtame dokumente rašyti, kad man svarbiausia gyvenime – gerai pasikloti ir išmiegoti, kad didžiausias mano gyvenimo laimėjimas – Bauerio ėriukų vilnos patalai! Ne taip buvo sumanyta ir ne to iš mūsų reikalaujama.

Todėl privalau pranešti, kad Turino drobulė man – tūkstančius kartų mielesnė už švelnias ir šiltas ėriukų vilnas. Kad kančios simbolyje atradau save ir esu be galo laimingas. Kitaip galiu netekti visų savo simbolinių privilegijų, kurias man žada rimti vyrai.

Bet tokie prasmingi atsakymai rimtiems vyrams nepatiko. Jie nepatiko ir Bauerio firmai, kuri domėjosi klientų nuomone apie savo produkciją ir laukė vien gerų atsiliepimų.

Jos atstovai man kantriai aiškino, kad CV reiškia Civilizacijos viltis. Tos vilties simbolis – Bauerio ėriukas. Jis turįs išgelbėti žmoniją nuo visų nepatogumų ir kančių. Tačiau rimti vyrai pastebėjo keistą sindromą – kuo didesni Bauerio civilizacijos patogumai, tuo labiau pasireiškia liguistas žmonių potraukis prie primityvių, necivilizuotų gyvenimo formų. Jie pavadinę šį reiškinių Bauerio civilizacijos sindromu. Štai ir aš, tarkim, atgaivinu vieną iš kvailiausių žmonijos prietarų – Turino drobulę. Ar esu, po velnių, ją matęs, ar tikrai norėčiau, kad man ją kas nors prezentuotų taip, kaip jie prezentuoja savo gaminius?

Susirūpinę mano sveikata, jie paskaitė trumpą paskaitą apie savo gaminių reikšmę šiuolaikinio žmogaus pasaulyje.

Turino drobulė, anot jų, esąs civilizuoto žmogaus tamsus sapnas. Ramybės neduodantis košmaras, liudijantis jo nesveiką būklę.

Bet Civilizacijos vilties valdyba tokių reiškinių nebijanti, nes yra nustatyta, jog visi liguistumo simptomai rodo tik viena – žmonės nebegali gyventi be savo patogumų, o didieji

žmonijos simboliai gražiausiai sapnuojasi tik įsisupus į Bauerio ėriukų vilną, gelbstinčią nuo kančios ir apsaugančią nuo visų nemalonumų. Bauerio civilizacijoje simboliai realiam žmogui darosi nebe pavojingi, nes tik čia jie pagaliau tampa grynaisiais simboliais, visai nesusijusiais su gyvenimu. CV išvaduoja žmogų iš jo kliedesių ir paverčia jo simbolius maloniais sapnais, be kurių žmogus, deja, negalėtų gyventi.

Atsisveikindamas su tais rimtais vyrais pastebėjau, kad iš tiesų tai buvo tik vienas vyras – bet trijuose asmenyse. Panašus į tą, kur nuskendo prie kranto. Šiknius, išgąsdino tada mane. Aš daugiau juo netikiu.

Mano Bauerio patalynės komplektas taip pat susideda iš trijų daiktų: pagalvė, paklotas ir užklotas. Visi tie trys daiktai yra vienas aš. Vienas asmuo trijuose daiktuose.

Įkišęs galvą pro duris tasai vyras viename asmenyje dar pasakė, kad, be merinosų ėriuko vilnos, galėtų pasiūlyti kupranugario, lamos patalynių bei kitokių patogumų. Tada man atsivertų ištisa simbolių karalystė. Suprask, simboliai patys savaime yra negyvi – jie, po velnių, yra mirę! – ir be švelnios ėriukų vilnos tau nepavyktų sukurti jokios metaforos – tau apskritai nieko nepavyktų. Ir tu pats būtum seniai miręs, jei ne tave gelbstinti CV! Atmink mūsų šūkį: „Geresnis miegas – sveikesnis gyvenimas“.

O aš sukau galvą – ko jam iš manęs reikia? Ant ko laikosi pasaulis, ant ko laikosi CV – ant ėriukų vilnos ar ant lavonmaišio? Kodėl mane kamuoja tie numirėliški simboliai?

Kartais atrodo, kad žmonės kadaise gyveno slogioje Turino drobulėje, saldžiai sapnuodami ėriuko vilnos patalus; dabar jie gyvena ėriuko pataluose, slegiami Turino drobulės prisiminimų ir kaltės jausmo. Daiktai tuomet buvo tikri, sapnai – švelnūs. Bet gal taip tik atrodo dabar, kai miegu švelniose ėriukų vilnose. Atrodo, tarytum gyvendamas sapnuoju, o sapnuodamas – gyvenu. Kažkur tarp tų dviejų pasaulių tvyro mano pamiršta bevardė siela, nepasiekiamą jokiais metaforomis. Geriausia – tyliai tūnoti savo kertelėje, susisupus į patalus, kad niekas tavęs nepamatytų, nesurastų, neįrašytų į popierius...

Tačiau kartais ir tu kažkam pasidarei reikalingas. Juk būtent tau auginamas ėriukas ir kerpama jo vilna. Ir visas pasaulis yra skirtas tau. Belieka užpildyti savo gyvenimą jo daiktais – kitaip liksi tuščias, beprasmis. Todėl iš tiesų mano asmenybę sudaro visai ne trys daiktai, o daugybė daiktų. Aš esu visa tai, kas mane supa. Aš esu įsisupęs į ėriuko vilnos patalus, todėl ir pats esu beveik ėriukas. Būčiau absoliutus ėriukas, jei manęs dar kartais nekamuotų tamsūs sapnai, kurių neįmanoma nuslopinti jokiais CV teikiamais patogumais.

Balto ėriuko juodas sapnas – tokia yra mano gyvenimo istorija.

Šitie žodžiai turi kažkokią prasmę.

Arba neturi.